Ei woi ükski ette teáda,
Mis on Jummal wõtnud seáda
Temma ello korra sees,
Kas on surm ehk ello ees,

Ei woi ükski ette teáda,
Kas ta wõttab kauaks jáda;
Kas ta homme ellab weel,
Ehk on ta jo surma teel!

Ei woi ükski ette teáda,
Et ta saab weel wodi heita
Enne, kui weel õhto jouab,
Enne surm ehk tedda nõuab.

Ei wõi ükski ette teáda,
Kas saab wodist ülles tõusta;
Maggades ehk uinus ta
Iggaweste maggama!

Ei woi ükski ette teáda,
Kui ta wõttab jalga seáda,
Et ta kõnniks siin ehk seál,
Ehk on surm ta jälge peál.

Ei woi ükski ette teáda,
Kas saab omma tahtmist täita:
Igga kord, kui hingab ta,
Tedda surm wõib surreta!

Messilasteſt.

1859 aastane aeg, jättis kewwade 1860, mõnne mehhe käe tühjaks, isseärranis neile, kes süggise rohkest linno-puid järrele jätsid. Sedda peab se, kes lindudest tahhab kasso sada, holega tähhele pannema et, kui hea wiljalinne aeg on, siis on ka hea lindude aeg, kus nemmad ka rohkem korjawad, kui kehwal ajal. Pärrast 10mat Augusti ku päwa, ei korja nemmad ennam sureste warra, ja kui se ka näitab nenda ollewad, siis ei olle sest ennam sada, kui se, mis isse ärra kullutawad ja päwas ärra sõwad. Sawad nemmad agga walmis met ehk head maggusat mee-wet, siis on nemmad wägga hoolsad, sedda sisse kandma.